

Maanvis

(augustus 2000)

Toen we eind mei tijdens het jaarlijks duikverlof aan de Costa Brava een wenkende vin aan het wateroppervlak zagen, wisten we meteen dat we een maanvis gespot hadden. Je komt dit eigenaardig dier hier af en toe tegen maar aangezien ik nog in mijn nat pak stond, was dit de gelegenheid om er een close-up van te maken. De maanvis wordt in de naslagwerken voor vissen als een trage, logge zeebewoner omschreven, zodat gewapend met een digitale onderwatercamera en ABC uitrusting dit geen probleem kon zijn. De moeilijkheid om al snorkelend tegen de stroming, op aanwijzing van de anderen, een visvin te lokaliseren en de verbazende snelheid waarmee deze vis naar de diepte 'vliegt', deed mijn opzet mislukken. De vis heb ik wel gezien, maar op de digitale afdruk is er alleen een grijze waas. Ik kan dus jammer genoeg geen eigen foto publiceren, maar wel een foto en een vertaling van een Argentijns artikel over deze vreemde soort.

De "maanvissen" zijn eigenaardige wezens die tot 3 meter lang kunnen worden en bijna één ton kunnen wegen.

Ze laten zich gewoon meedrijven met de (warm)waterstromingen.

Door hun zeldzaamheid is een ontmoeting tussen een mannetje en een vrouwtje echt een uitzondering. Wanneer deze gebeurtenis zich dan toch voordoet, profiteert het vrouwtje ervan om 900.000 eitjes te leggen. Deze grote hoeveelheid wordt in één legsel ter wereld gebracht. De eitjes kunnen zijn dan ook niet erg groot: nauwelijks één millimeter. De verhouding van 60 miljoen tussen de massa van de moeder en die van haar 'pasgeborenen' is opzienbarend binnen de dierenwereld, zeker als we beseffen dat die verhouding bij de mens slechts 20 bedraagt.

Alhoewel het dier zeer groot is, heeft het een kleine mond; zijn voeding bestaat dan ook uit kleine schaaldieren, kwallen en plankton.

Door zijn grootte en zijn dikke, gerimpelde huid bezit de maanvis geen natuurlijke vijanden. Hij is bijgevolg gewoon zich langzaam met de golven te laten meedrijven, en reageert noch vlucht wanneer hij wordt aangevallen (het lawaai van naderende boten en andere decibels producerende elementen kunnen de vis echter stresseren, zodat een eventuele ontmoeting tussen mens en dier tot een minimum beperkt moet worden). De ichtyologen schrijven dit gebrek toe aan het feit dat een dier van 200 kg, slechts 4 g hersenen bezit.

Door deze kleine hersenvolume verwacht de maanvis regelmatig een plasticzak, per toeval in zee terechtgekomen, met een kwal. Door het opeten van de zak gaat de maanvis zich verslikken en kan ze sterven.

Deze tekst mag van de schrijver vrij verspreid worden met de volgende filosofie voor ogen: "Men kan niet opkomen voor wat men niet lief heeft, en men kan niet liefhebben wat men niet kent".

Vertaald vanuit het Spaans door Hans Lecluyse van een e-mail van de Argentijn Tito Rodriguez (Director Instituto Argentino de Buceo).